

Sygn. akt III KK 341/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 września 2017 r.,

sprawy **Ł.R.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 kwietnia 2016 r.,

sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ł.R. został oskarżony o to, że w dniu 12 października 2015 r., w W., przy ul. K., poprzez rozbicie szyby w oknie i wypchnięcie skrzydła okiennego włamał się do mieszkania nr (...), skąd dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 80 zł na szkodę K.L., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 15 września 2009 r. do 25 czerwca 2012 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej

wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt. II K (...), za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...), oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 15 września 2009 r. do 25 czerwca 2012 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt. II K (...), za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., to jest występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzano mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 12 października 2015 r. godz. 19:35 do 13 października 2015 r. godz. 12:50.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K.L. kwoty 80 zł.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją osobistą oskarżonego Ł.R..

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego określonego w art. 452 § 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do momentu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie) w zw. z art. 167 k.p.k., polegającą na dopuszczeniu i przeprowadzeniu dowodów przed Sądem odwoławczym w zakresie, który nakazywał przeprowadzenie przewodu sądowego w całości, co ostatecznie stanowiło niedopuszczalne dowodzenie co do istoty sprawy przed tym sądem w miejsce koniecznego uchylenia orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

W konkluzji kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło na jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Wbrew wywodom kasacji w sprawie nie doszło do wskazywanego w niej naruszenia art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. które miało polegać na dopuszczeniu i przeprowadzeniu dowodów przed Sądem odwoławczym w zakresie, który nakazywał przeprowadzenie przewodu sądowego w całości. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym we wskazanym przez obrońcę okresie, przepis art. 452 § 2 k.p.k. wprowadzał tylko jedno ograniczenie postępowania dowodowego w instancji odwoławczej – konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Art. 452 § 2 k.p.k. w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 23 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) wprowadzał zatem zasadę, która wówczas, gdy nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, obligowała sąd odwoławczy do przeprowadzenia dowodów, a nie do uchylania wyroku w celu ich przeprowadzenia przez sąd pierwszej instancji. Użyty w powołanym przepisie zwrot „przeprowadzenie na nowo przewodu w całości” był niewątpliwie skrótem myślowym, którego rozwinięcie prowadziło do stwierdzenia, że sąd odwoławczy nie może przeprowadzić dowodów tylko wtedy, gdy ich zakres oznaczałby przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości przez ponowienie wszystkich dowodów lub przeprowadzenie ich po raz pierwszy w instancji odwoławczej (por. D. Świecki, Komentarz do art. 452 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el). W niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Wyrok Sądu pierwszej instancji nie był dotknięty uchybieniami o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie został też wydany z tego rodzaju naruszeniem przepisów prawa procesowego, którego konwalidacja wymagałaby przeprowadzenia ponownego postępowania przed Sądem pierwszej instancji. To, że Sąd odwoławczy umożliwił oskarżonemu złożenie wyjaśnień w postępowaniu apelacyjnym, a także realizując dyrektywę zawartą w art. 452 § 2 k.p.k., rozpoznał złożone przez niego wnioski dowodowe, przesłuchał świadków, dając mu tym samym szansę na zniwelowanie skutków jego zaniechań w realizacji materialnego prawa do obrony w postępowaniu przed

Sądem pierwszej instancji, nie może być odczytywane jako naruszenie przepisów postępowania, które może stanowić skuteczny zarzut kasacyjny. Bierna postawa oskarżonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie implikuje konieczności powtarzania przewodu sądowego, a zatem czynności Sądu Okręgowego jak najbardziej znajdowały uzasadnienie w treści przywołanego przepisu. Podkreślić jednocześnie trzeba, że przeprowadzone przez Sąd odwoławczy postępowanie dowodowe miało wyłącznie charakter uzupełniający i nie wykraczało poza potrzeby kontroli odwoławczej. W oparciu o przeprowadzone przez siebie dowody, Sąd Okręgowy nie orzekał reformatoryjnie – odmiennie co do istoty sprawy, nie dokonywał nowych, niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, lecz jedynie weryfikował prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji.

Mając w polu widzenia treść wywodów przedstawionych w uzasadnieniu kasacji, w których skarżący kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie przez Sąd Rejonowy a następnie potwierdzonych w trakcie postępowania przed sądem *ad quem*, stwierdzić należy, że ocena trafności orzeczenia o winie oskarżonego przez pryzmat błędu w ustaleniach faktycznych należy wyłącznie do kompetencji sądu odwoławczego i nie może stanowić przedmiotu zarzutu kasacyjnego.

Kierując się powyższymi argumentami, rozstrzygnięto jak w część dyspozytywnej postanowienia.